

בדרכּ הוזמן בחור שביקש ממוני לחתנו בעגלה שלי, וכששמע את מטרת נסיעתי הציע את עצמו להיות העגלה השני.²⁹ הסכמתי. כל מי שהביא עגלה עם סוסים קיבל רשיון צבאי לשני עגלונים. עבודתנו הייתה העמסת עצים שנכרתו ביער האלונים העתיק באיזור גבעת עדה-זכרון יעקב והובילתם עד למסילת הברזל.³⁰

עבדנו בשניים ויכלנו גם להתחלף לעיתים. תמורה העבודה היוו מקבלים סכום כספי זעום שבו היה علينا לקנות אוכל לנו ולסוסים שלנו.

היינו גם ימי פנאי, ואותם ביליתי בזכרון יעקב בביתו של חברו ירמיהו בנו של דיר היל יפה. הייתה נכנס גם לביתם של בני משפחת אפשטיין שהכרתי כשהיו מגיינים למטולה לבקר את קרוביהם שם. הבית שושנה הייתה מביאה אלינו שירים. שירים בידיש שלמה מעולים, ושירים אחרים. היוו מתאפסים ומאזינים לשירותה.

כעבור חודשים אחדים באחד מביקורי בזכרון נפגשתי בבית דיר יפה עם חברותי ירדנה ודבורה קלוריסקי, שהיו בדרך מגנסיה הרצליה לראש-פינה לימי החופש. לא יודע למה, תוך דחף פתאומי ובלתי לחשוב הרבה, החלטתי לעזוב את העבודה ולנסוע איתן בחזרה הביתה. השארתי את העגלה בזכרון יעקב. את צמד הסוסים ותמתה לעגלה שלהם שהיה כבר רתום לצמד סוסים, ואנחנו נסעimos בכרכרת הפקידות רתומה לארבעה סוסים, לראש-פינה.

הרגשתי שהדבר לא מוצא חן בעיני נסראללה, העגלה הערבי של הפקידות, והוא מחפש דרכי להיפטר ממוני.

ראשית נסענו מזכרון יעקב לטנטורה, על חולות החוף לחיפה, ומשם בכביש התורכי לנצרת, וזאת במקום דרך קצורה יותר, דרך ואדי מילק.

לנצח הענו מאוחר בלילה ונשארנו ללון במלון הנגרמני שם.

בבוקר הופיע העגלה ואמר לי שאחד הסוסים שלי חלה. לא הייתה לי ברירה, נפרדתי מהבנות והתחלתי ללכת ברגל עם הסוסים כשהסוס החולה מקבל מדי פעם התקף וروبץ על האדמה, אני מכחחה שיקום, וממשיך בדרך. כך הולכתו אותנו ברגל וرك בערב הצלחתי להגיע לטבריה.

לחזרת לפנות ערבית הגעתנו לראש-פינה, ואחרי ארוחת ערב בבית קלוריסקי המשכתי בדרך, למורות ההפרחות להשר.

זה גמרתי את שירותי בצבא ונשארתי בבית בתור עריך, או כמו שקרו לו